PSALMUL 104

1. [1]Binecuvântează, suflete al meu,
binecuvântează-n veci pe
Dumnezeu!
DOAMNE, Tu ești mare, necuprins și
sfânt,
strălucirea slavei este-al Tău
veșmânt!

2Cu lumina ca-ntr-o haină Te-nvelești,
cerul ca un cort Tu, Doamne,-l dezvelești.
3Faci din ape vârful Locului Tău sfânt,
din nori Tu-Ți faci carul și plutești pe vânt.

2. [4]Tu Îți faci din vânturi solii Tăi cei iuți
și din flăcări, slujitorii Tăi temuți.
[5]Tu ai pus pământul pe-așezarea sa
și el niciodată nu s-o clătina.

6 Tu-l acoperiseși cu adâncu-atunci
ca și cu o haină care i-o arunci.
Apele stăteau pe munți atunci așa,
7 dar fugit-au toate la mustrarea Ta.

3. De-al Tău glas de tunet apele-au fugit,
[8]peste munți și văi... și nu s-au mai oprit
până-n locul unde ele-apoi au stat,
unde hotărârea Ta le-a așezat.

[9]Margini Tu le-ai pus… și nu le vor păși,
ca să nu se-ntoarcă lumea-a ‘coperi.
[10]Tu faci ca izvoare să țâșnească-n văi,
și ele curg toate printre munții Tăi.

4. [11]Tu adăpi la ele fiare din câmpii
și-și stâmpără setea-asinii din pustii.
[12]Păsările-au cuiburi pe marginea lor,
și ele prin ramuri fac un dulce cor.

13 Tu uzi munții, Doamne, din Locașu-Ți sfânt,
și cu roduri saturi tot acest pământ.
14 Tu faci să răsară vitelor pășuni
și verdețuri hrană omului aduni.

5. [15]Vin de-nveselire,
untdelemn curat,
pâine spre hrănire, toate Tu le-ai dat.
[16]Sunt udați copacii DOMNULUI slăvit,
cedrii din Liban ce Domnul i-a sădit.

[17]Sus în ei fac cuiburi păsări din amiazi,
cocostârcu-și are cuibul său în brazi.
[18]Munții cei înalți sunt adăpost la cerbi,
și-adăpost la iepuri, stâncile cu ierbi.

6. [19]El făcut-a luna pentru vremuri, sus,
soarele cunoaște când e-al său apus.
[20]Tu dai întuneric... noaptea Tu o faci,
și-atunci orice fiare mișcă-ntre copaci.

21 Urlă după pradă puii cei de leu,
își cer și ei hrana de la Dumnezeu.
22 Când răsare ziua fug ‘napoi cu zor
și se culcă iară-n vizuina lor.

7. 23Însă omu-ncepe munca-i pe hotar
și muncește până se-nserează iar.
24Cât de multe-s, DOAMNE, câte-ai făptuit,
Tu cu-nțelepciune toate le-ai zidit.

25 Iată marea-ntinsă, și în apa sa
ce viețuitoare mișună în ea...
26 Acolo corăbii umblă cu temei
și leviatanul joacă-n valul ei.

8. [27]Toate-acestea, Doamne,-aşteaptă mâna Ta,
hrana lor la vreme tuturor a da.
[28]De le-o dai Tu, Doamne, ele o primesc,
Îţi deschizi Tu mâna, ele se hrănesc.

29 Îți ascunzi Tu Fața, ele se-nspăimânt’,
le iei Tu suflarea, iar se fac pământ.
30 De-Ți trimiți suflarea, iarăși le zidești,
și-astfel fața lumii pururi o-nnoiești.

9. [31]În veci o să ţină slava DOMNULUI,
bucure-Se DOMNUL de lucrarea Lui!
[32]De-ar privi pământul, el va tremura,
de-ar atinge munţii, ei vor fumega.

33DOMNULUI cânta-I-voi cât eu voi trăi,
voi slăvi pe Domnul până cât voi fi!
34Ale mele vorbe fie-I Lui pe plac,
bucuros de DOMNUL eu voi fi în veac!

10. [35]Piară păcătoșii toți de pe pământ,
cei răi toți să piară, ducă-se-n mormânt!
Lăudați pe DOMNUL toți, în orice fel,
binecuvântează-L, suflete, pe El!